

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mráky, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **T. T. L.** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, čj. MV-56195-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, čj. 30 A 185/2018-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši **1 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do rukou jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal dne 28. 6. 2017 o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (§ 87b ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Ministerstvo vnitra však žalobcovu žádost dne 10. 4. 2018 zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce nedostavil k výsledku a neprokázal žádné závažné důvody, které mu znemožnily se výsledku účastnit. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná dne 12. 7. 2018.

[2] Žalobu, kterou žalobce podal proti rozhodnutí žalované, zamítl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 15. 1. 2020. Ve shodě se správními orgány vyhodnotil žalobcovu omluvu z nařízeného výsledku jako nedostatečnou, neboť žalobce Ministerstvu vnitra nedoložil důvod omluvy navzdory poučení, které se mu od ministerstva dostalo. Krajský

soud shledal nedůvodnou rovněž námitku, že se správní orgány měly zabývat posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

[3] V kasační stížnosti žalobce (stěžovatel) setrval na svých dosavadních postojích. Domnívá se, že ministerstvo pochybilo, neboť ho nevyzvalo, aby dodatečně doplnil svou omluvu, a nepoučilo ho o tom, co konkrétně má doložit. Jelikož správní orgány neposuzovaly přiměřenost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Ze správního spisu vyplývají následující informace rozhodné pro posouzení věci. Stěžovatel žádal o přechodný pobyt z důvodu partnerského soužití s paní S. H. Stěžovatel a jeho družka byli přípisy ze dne 14. 9. 2017 předvoláni k výsledku a podání svědecké výpovědi na 1. 11. 2017. Stěžovatelův zástupce zaslal dne 25. 10. 2017 ministerstvu omluvu z důvodu své dlouhodobě plánované dovolené a zároveň sdělil, že si jeho klient přeje, aby byl zástupce u výsledku přítomen. Ministerstvo stěžovatelovu omluvu přijalo a přípisem ze dne 22. 11. 2017 opakovaně předvolalo stěžovatele a jeho družku k výsledku (podání svědecké výpovědi) na 13. 12. 2017. Současně předvolané poučilo, že nemohou-li se v uvedený termín dostavit ze závažných důvodů, jsou povinni bezodkladně se omluvit s uvedením důvodu, který je třeba rovněž doložit. Stěžovatel byl informován, že nedostaví-li se bez vážného důvodu na předvolání, bude jeho žádost zamítnuta. Dne 11. 12. 2017 sdělila stěžovatelova družka telefonicky ministerstvu, že se pro úmrtí v rodině nemohou spolu se stěžovatelem dostavit k výsledku. Pracovnice ministerstva stěžovatelovu družku vyzvala, aby zaslala písemné odůvodnění své omluvy. Dne 12. 12. 2017 zaslal stěžovatelův zástupce písemnou omluvu stěžovatele i jeho družky, a to ze zdravotních důvodů, které přislíbil upřesnit v průběhu deseti dnů. Dne 13. 12. 2017 obdrželo ministerstvo písemnou omluvu stěžovatele a jeho družky pro úmrtí v rodině. Do protokolu ze dne 17. 1. 2018 stěžovatelův zástupce uvedl, že se chce k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit a učiní tak ve lhůtě dvaceti dnů, avšak do vydání rozhodnutí tak neučinil.

[6] Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 ministerstvo zamítne žádost o povolení k přechodnému pobytu, jestliže se žadatel bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.

[7] NSS se zcela ztotožňuje se způsobem, jakým věc posoudil krajský soud.

[8] Krajský soud správně uvedl, že aby mohla být omluva považována za řádnou, musí účastník vážný důvod omluvy doložit (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, v přestupkové věci, ze kterého krajský soud vycházel a který lze obdobně uplatnit i na nyní posuzovanou věc; tato povinnost ostatně vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2018, čj. 5 Azs 163/2018-26, na který odkazuje stěžovatel). Stěžovatel o tom byl předem poučen (na rozdíl od situace řešené ve věci sp. zn. 5 Azs 163/2018), ministerstvo stěžovatele poučilo i o následcích nedodržení této povinnosti. Stěžovatelův zástupce sám v přípisu ze dne 12. 12. 2017 přislíbil důvod omluvy (zdravotní důvody) „specifikovat správnímu orgánu v průběhu deseti dnů“. Neučinil tak však ve lhůtě, kterou si sám stanovil, ani později v řízení před ministerstvem, v odvolacím řízení, v řízení před

pokračování

krajským soudem ani v řízení před NSS. Správní orgány neměly žádný důvod předpokládat, že si stěžovatel (ostatně již ve správní řízení zastoupený advokátem) nebyl vědom své povinnosti doložit důvod omluvy, případně nevěděl, jakým způsobem má tak učinit: právě naopak. Nebyly proto ani povinny stěžovatele dodatečně vyzývat k prokázání rozporně tvrzených důvodů neúčasti na výslechu. Stěžovatel měl dostatek prostoru k tomu, aby svou neúčast omluvil a vysvětlil důvody své neúčasti, avšak neučinil tak dříve ani později a musí nést procesní důsledky s tím spojené.

[9] Argument stěžovatele rozhodnutím ministerstva v jiné věci (rozhodnutí ze dne 13. 5. 2014, čj. MV-56942-4/SO-2014) neobstojí. NSS nemá toto rozhodnutí k dispozici, aby mohl srovnat skutkové okolnosti, obecně však jistě nelze dovozovat vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí v tom, že jednou správní orgán vyzval účastníka řízení k doplnění omluvy a jindy ne.

[10] NSS nepřisvědčil ani argumentaci týkající se zásahu do soukromého a rodinného života. Krajský soud správně uvedl, že i v případech, kdy zákon výslovně neukládá povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince, má správní orgán za určitých okolností tuto otázku posuzovat. Tato povinnost je však dána jen ve výjimečných případech, kterým nyní posuzovaná věc není (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39). Stěžovatel neuvedl dostatečně konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozuje nepřiměřenost rozhodnutí, a to ani v kasační stížnosti. Jak podotkl krajský soud, stěžovatel uvádí pouze obecná tvrzení a ani správní spis nijak nesvědčí o výjimečnosti situace. Přestože žalovaná ve svém rozhodnutí poněkud nepřesně paušalizuje, že v případech rozhodnutí podle § 87e odst. 1 písm. e) se přiměřenost dopadů neposuzuje (teoreticky by opačná situace mohla nastat), v nynější věci skutečně nebyl k takovému posuzování důvod. Ostatně i žalovaná správně dodává, že rozhodnutí ministerstva považuje „za odpovídající okolnostem případu“. S tímto závěrem lze jistě souhlasit. NSS nemůže odhlédnout ani od toho, že se stěžovatel v návrhovém řízení sám obrátil na ministerstvo s žádostí o povolení k pobytu, ministerstvo v řízení o žádosti chtělo v součinnosti se stěžovatelem zjistit a posoudit jeho soukromé a rodinné poměry, avšak stěžovatel to svým postupem ministerstvu znemožnil. NSS proto považuje stěžovatelovu argumentaci v tomto bodě za účelovou.

[11] NSS neshledal stěžovatelovy námítky důvodnými, a kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované v řízení před NSS nevznikly žádné náklady.

[13] Jelikož NSS vzhledem k bezodkladnému vynesení rozsudku ve věci nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl současně o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a to ve lhůtě podle § 10a citovaného zákona.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu